

Rejse i regntid (Borgens forlag 2001)

Uddrag fra bogen:

Varanen og paraplyen

Af Morten Brask

Vinden lagde sig ubevægelig som en død fugls vinge, da færgen løb ind i Komodobugten. Den sagte brise, der indtil dette øjeblik havde svalet vores kroppe, blev standset af de omgivende bjerge, og der opstod et klokke af hed, trykkende luft omkring os.

Siden vi var sejlet ud fra den lille havn i Labuhan Bajo på Flores østlige fingerspids, havde der hersket en livlig stemning om bord på færgen. De rejsende, der var af mange forskellige nationaliteter, havde siddet i den bløde luftstrøm under hele turen. Nogle havde udvekslet fotografier, andre havde spillet kort, skrevet dagbog eller talt sig nysgerrigt ind på hinanden. Men da vinden forsvandt, faldt der en besynderlig tavshed over færgens passagerer. Den stærke, pludselige varme, der slog ind gennem de åbne vinduer og bragede mod huden som stikflammer, gjorde det utåleligt at sidde på de klistrende plasticsæder, og vi rejste os og søgte ud på dækket for at se på det mærkelige landskab, vi sejlede ind i.

Morten Brask and the dragon

Siri havde stået et stykke tid ved rælingen, da jeg kom ud til hende. Jeg stillede mig ved hendes side og kiggede op på de nøgne, græsklædte skrånninger og de spredte forrevne palmer, der mindede om glemte skægstubbe.

- Så det er Komodo, sagde jeg.

- Var det, hvad du ventede?

- Jeg ventede ikke rigtig noget. Jeg har aldrig set billeder af selve øen.

- Jeg havde forestillet mig Komodo helt anderledes.

- Hvordan?

- Jeg ved ikke, sagde Siri, - mere frodig. Mere jungleagtig. Den ligner ikke nogen af de andre øer. Den er mere tør. En slags ørken, en grøn ørken.

- Ja, den er noget mere bar end Flores.

- Jeg tror ikke, jeg kan lide den ø, sagde Siri.

Jeg så på hende. Hun havde taget solbrillerne af for at se farverne. Hendes hår havde løsnet sig fra hestehalen og faldt i en bue ned over kinden. Jeg strøg håret tilbage. Hun så tænksomt op på bjergskrånningernes grønne bølger.

- Hvorfor? spurgte jeg.

- Det ved jeg ikke. Jeg synes ikke, den virker rar. Den er hård. Der er ikke andet end græs og klipper og en slags skov.

- Er du bange for varanerne? spurgte jeg.

Siri drejede ansigtet mod mig og smilede.

- Er du?

Jeg svarede ikke og kiggede ind på de svulmende, grønne klippefolder, der vred sig som i kramper ned ad bjergsiderne og knugede kløerne i vandkanten. Jeg måtte give Siri ret. Der var noget ensomt og skræmmende over Komodo.

- Tror du vi får dem at se? spurgte Siri.

- Ja.

- Og du er ikke bange for at møde dem?

Jeg trak på skuldrene og så ind mod bræmmen af sand, der lå som et hvidt bånd mellem vandet og græsset. Solens stråler faldt hårdt mod havet og knustes til lysende splinter i vandets krusninger. Vi måtte knibe øjnene tæt sammen for at undgå, at lyssplinterne kilede sig ind i pupillerne.

Derinde så jeg den kyst, jeg havde fantaseret og drømt om, siden jeg var en helt lille dreng. Drømmen var opstået den dag, min far engang i starten af 1970'erne tog mig med på Zoologisk Museum. Jeg elskede at se på alle de udstoppede dyr, og spændingen steg, jo længere vi bevægede os væk fra den europæiske fauna og hen til de eksotiske dyr fra fjerne lande. Men da vi nåede vinduet, hvor komodovaranerne var stillet op, måtte jeg holde ekstra godt fast i min fars hånd. Jeg turde end ikke gå hen til ruden, så uhyggelige syntes jeg, de så ud. Min far fortalte, at komodovaranerne, som de lokale kaldte "oraer", var kødædende, og at de spiste alt, hvad de kunne komme i nærheden af. De angreb altid, når de var sultne, og de havde ikke noget frygtinstinkt. Oraerne lå på lur i timevis og ventede på, at et byttedyr skulle gå forbi. Så ville de, i en bevægelse som slangens, bore de piggeagtige kløer ind i byttet og flå det på sekunder. Hvis et såret offer alligevel skulle nå at flygte, ville de giftige bakterier i komodovaranernes spyt og under deres kløer dræbe dyret i løbet af nogle timer. Et sted under et træ ville dyret lægge sig for at dø, og snart ville varanerne vejre blodet i luften med deres tunger, og som hajer ville de styre mod kadaveret og fortære det i et orgie af kød og tarme. Når der var bloddunst i luften, kom alle oraerne til. De kunne være op til ti stykker om at flå en hjort, bore deres hoveder langt op i bugen og spise indvoldene, før hjorten var helt død.

Jeg havde dengang stået ved ruden og stirret på varanerne. Noget af det, der skræmte mig mest, var den mærkelige ubarmhertighed, der strålede fra de to enorme drager. De andre dyr på museet, som ulven og bjørnen, kunne nok virke farlige, men de var af en helt anden verden, en verden som jeg kendte og forstod. Men komodovaranerne kom ikke fra en skov eller fra sletterne; de kom fra et rædselsfuldt mareridt, fra en ø, der var kold og hensynsløs som varanerne selv. De levede kun for at dræbe, for at vække angst. Og det var angst, jeg mærkede, da jeg stod ved min fars side med opspilede øjne og så på brune skæl, de stærke, tykke ben og de tvedelte giftiggule tunger, på kløerne og deres øjne - de sorte, kolde øjne, der fortalte, at varanerne når som helst kunne begynde at bevæge sig og knuse glasruden for at komme ud til mig.

Da vi gik videre, vendte jeg mig flere gange om for at være helt sikker på, at de udstoppede varaner blev inde bag ruden og ikke fulgte efter os. Jeg var først rolig, da vi nåede tilbage til museets forhal med den store bisonokse. På vejen hjem tænkte jeg, at Komodos varaner måtte være de farligste dyr i hele verden, og jeg gøs ved tanken om Komodo og dragerne. Men siden den dag på museet med min far havde jeg en drøm om engang at komme til at se oraerne i levende live.

Nu var jeg her. Nu var jeg virkelig ved min barndoms drømmekyst, og jeg var spændt på at komme til at se varanerne helt tæt på.

Færgen standsede den hundrede motor, og en lille båd kom os i møde for at hente besøgende til øen. Færgen sejlede videre til Sumbawa i øst.

Turen ind til den lille bådebro tog nogle få minutter. Da vi kom ind mod land, kunne vi se varmedisen bølge hen over kyststrækningen. En hjort, der havde ligget på stranden, blev forskrækket over lyden fra vores motor og løb hen over en bakke og forsvandt i en skov af lave træer. På bådebroen stod en "ranger" fra den indonesiske skovstyrelse.

- Jeg er nødt til at fortælle jer lidt om sikkerhedsreglerne, sagde han på engelsk. - Det er forbudt at færdes uden for lejrens område uden en ranger. Vi kan ikke sikre jeres liv, hvis I går uden for området på egen hånd.

Rangeren førte os hen til en lille lejr, der bestod af en snes træhytter på pæle. Der løb små stier mellem hytterne, og inde i midten lå en åben pavillon, hvor man kunne spise og købe små varaner udskåret i træ. De var ved at udvide lejren med fem nye hytter. En flok arbejdere var ved at lægge tag på en af hytterne og hamrede, så det gav ekko i lejren.

Rangeren kom med et bundt nøgler, som han fordelte mellem os. Siri og jeg fik et værelse i den hytte, der lå længst væk fra pavillionen.

Det viste sig, at værelset var en lille svedekasse af et rum. Vinduerne kunne ganske vist åbnes, men der var ikke net for, og myggene ville sværme ind, når det blev mørkt. Så hellere svede. For enden af gangen i hytten var der en lille altan, hvor vi satte os og drak en øl, mens vi ventede på den organiserede ekspedition ind på øen. Over Komodo var himlen ved at trække sig sammen, og langt ude over havet kunne vi se en formation af tunge regnskyer, der før eller siden ville nå os og skylle luften ren.

- Er der nogen her, der har menstruation?

Spørgsmålet kom fra den ene af de to rangers, der skulle tage os og de andre rejsende ud til et næsten udtørret flodleje, hvor oraerne søgte til for at drikke. Det var et underligt spørgsmål, og ingen af de syv tilstedeværende kvinder sagde noget.

- Oraen kan lugte blod på to kilometers afstand, fortsatte rangeren. - Hvis de lugter, at én af jer har menstruation, risikerer vi, at de bliver tiltrukket af lugten og går til angreb.

Der var stadig ingen, der sagde noget.

- Godt. Jeg vil også gerne bede jer om at gå én og én og holde øje med, hvad der sker omkring jer. Det er ikke kun oraerne, I skal passe på, der kan også være spyttekobraer oppe i træerne...

- Så længe der ikke er fugleedderkopper, hviskede jeg til Siri.

- ...og vær i øvrigt opmærksom på giftedderkopperne, som der er mange af her på Komodo, fortsatte rangeren.

Han tog en lang gaffelformet gren og begyndte at gå. Vi fulgte efter i gåsegang, og bagest gik en anden ranger med en lignende gaffelgren. Det var nemt at gå i dette terræn, og den lerede jord var fast og hård.

Som vi havde set fra søsiden, var vegetationen på Komodo tør og meget spredt og mindede lidt om den australske bush. I modsætning til de tropiske regnskove, der er mørke og tætte, kunne man her se temmelig langt ind mellem de spredte buske og træer og de høje, smalle lontarpalmer. Solen stod lavt på himlen; det hvide lys faldt skråt ind over bushplanterne og tegnede organiske mosaikskygger på jorden.

Der var ingen, der sagde noget, mens vi gik ad den nedtrampede sti. Alle var for spændte til at tale. Oppe fra trækroneerne skrattede papegøjerne hæst og tørt, som når en grammofonplade glider ud af lakpladens rille. De fleste af os kiggede ned i jorden og kastede nervøse blikke til siden, som om vi hvert øjeblik ventede, at et rovdyr skulle komme springende ud fra bushen.

Jeg følte den samme spænding som de andre, men jeg ærgrede mig over, at jeg ikke havde taget vand med, for jeg var tørstig, og jeg var godt på vej til at svede den sidste væske ud af kroppen. Det var, som om denne oplevelse ikke måtte forstyrres af noget. Jeg var ved at få opfyldt en drøm, og nu blev den svækket, fordi jeg var tørstig.

Jeg blev afbrudt i mine tanker, da der pludselig lød et rabalder på stien foran os. Der gik et stød gennem vores lille gruppe. Det var en vildsvinefamilie, der var blevet opskræmt af vores trampen. Moderen i vildsvineflokken stillede sig op på stien foran os og så os an med et bistert blik. Da den forreste ranger tog et skridt hen mod den og slog ud med gaffelpinden, fór vildsvinet hylende af sted med sine unger i hælene.

Vi fortsatte. Flere steder kom vi forbi dybe huller i lerskrænterne; det var komodovaranernes skjulesteder om natten. Vi var nået ind i oraernes territorium. Rangeren standsede op og pegede op i et træ. Vi fulgte hans finger, og oppe på en gren så vi et kamæleonlignende væsen.

- Orange, sagde han, - de bliver i træerne til de er for store, og kommer kun ned for at drikke. De voksne oraer spiser dem, hvis de fanger dem.

Et stykke længere fremme havde rangerne opstillet et skilt, hvor der stod "Dangerous area". Hvor latterligt, tænkte jeg. Jeg følte mig skuffet og lidt snydt over denne plathed, der vel ikke var til for andet end at sætte turisternes forventninger i vejret. Jeg ignorerede skiltet og gik videre, indtil rangeren foran mig pludselig standsede op.

- Ora! sagde han.

Jeg så i den retning, han pegede. Der var intet at se, intet andet end det vissengrønne græs og en træstub. Jeg kiggede et stykke tid. Så opdagede jeg, at det ikke var en træstub. Det var et hoved på en tre meter lang skællet krop. Der var den, dragen fra min barndoms mareridt: Komodovaranen. Ubevægelig, kold, ventende, nøjagtig som varanerne på museet.

Jeg stod længe og kiggede på dette mærkelige gigantiske firben. Den løftede et kort øjeblik hovedet for at se på os, men den blev liggende. Der gik lang tid, før det gik det op for mig, at der et par meter længere henne lå endnu to varaner. De lå som stenskulpturer og ventede på, at et vildsvin, en hjort eller en okse ville gå forbi dem. Eller et menneske? Hvis ikke rangeren havde sagt noget, kunne jeg nemt have spadseret lige ind i en af varanerne uden at opdage dem. Og når jeg opdagede det, ville det muligvis være for sent at vende om. Tanken virkede skræmmende. Før man kunne nå at blinke, ville de over en meter lange haler svirpe benene væk under én, og sekundet efter ville oraerne holde fast i det sprællende bytte med de fingerlange klør.

Rangerne førte os ind i en lille indhegning, så vi kunne se på dem, uden at de kunne komme for tæt på os. En af rangerne fortalte om dragernes historie.

Indtil begyndelsen af dette århundrede vidste man så godt som ingenting om kæmpefirbenet. Det eneste, man havde at holde sig til, var indonesiske fiskere og perledykkere, der fortalte utroværdige historier om ondsindede dræberdyr med gigantiske klør og skarpe tænder og med en slanges spillende tunge.

Men hvem ville tro på disse beretninger fra mennesker, der også troede på ånder og andre overnaturlige fænomener? Skeptikere anså komodovaranen for at være et sagndyr på linie med den kinesiske drage - interessant nok, for ifølge nogle forskere stammer myten om den kinesiske drage muligvis fra opdagelsesrejsendes allerførste skrækhistorier om komodovaranerne. Oraen er med andre ord stamfader til den kinesiske drage.

Men der var ingen, der forsøgte at finde ud af, om der var en sandhed i fiskernes historier. Bortset fra ganske få fiskere, var der ingen, der vidste noget om Komodo. Trods tre hundrede års hollandsk kolonisering, var der ingen europæere, der havde ulejlighed sig med at besøge øen. Det skyldtes især, at Komodo var en fjern ø, mange hundrede sømil fra de vigtige handelssteder. Men det skyldtes også, at øen er omgivet af undersøiske skær og strømme, der gør det farligt at sejle i området.

Men i 1910 var der så en hollænder, der udrustede en ekspedition fra Java og sejlede hele den lange vej til Komodo i håbet om at finde komododragen. Da han kom frem, skød han to varaner og bragte dem med tilbage til Java, hvor de blev underkastet videnskabelige undersøgelser og udstillet på et museum. I 1950'erne lykkedes det Richard Attenborough at kæmpe sig vej frem til Komodo. Dengang, før der var færger mellem Flores og Sumbawa, var det farligt og næsten umuligt at komme til dragernes ø. Attenborough tilbragte måneder på øen og lavede en af de første dokumentarfilm om Komodovaranerne. Siden kom der flere zoologer til øen; de indfangede nogle eksemplarer og forsøgte at få varanerne til at leve i zoologiske haver. Der kom også to til København, men de overlevede ikke det kolde klima, og derfor blev de udstoppet og udstillet på Zoologisk museum, hvor jeg mødte dem første gang.

Der går mange rygter om, at oraerne bevidst angriber mennesker, og det er svært at vide, hvor virkeligheden slipper op og myten tager over. Men at enkelte turister er blevet angrebet af kæmpefirbenene, er der ikke tvivl om. Blandt de mest berømte ofre er en vis baron von Reding fra Schweiz, der for nogle år siden havde besluttet sig for at gå en tur alene på øen. Han kom ikke tilbage fra sin gåtur. Der blev sendt et hold ud for at finde ham, men den schweiziske baron blev aldrig fundet igen.

På en bakketop på Komodo er der rejst et kors til minde om baronen. Nederst på mindepladen, der er skruet fast på korset, står der, formentlig uden sans for det ironiske: "Han elskede naturen hele sit liv". For et par år siden var en anden turist sakket agterud for det lille selskab, han rejste med. Komodovaranerne havde angrebet og dræbt ham på stedet. Men langt de fleste af oraernes ofre var indbyggere i den lille landsby på Komodo. Disse folk var efterkommere af straffefanger, som en sultan på Sumbawa engang sendte til dragernes ø. De havde lært at leve på øen trods det meget hårde klima og trods angrebene fra varanerne. Alligevel skete det, at oraerne overraskede en enlig jæger, der havde lagt sig for at hvile i middagens hede. Af og til hændte det også, at et par oraer listede sig ind på landsbyens legende børn. I dag lever der omkring 2500 varaner på Komodo og 800 på den nærliggende ø Rinca.

- Før i tiden hængte vi levende geder op i træerne, så det tiltrak oraerne. De stod på jorden og flåede gederne med forbenene. Men det gør vi ikke mere. Oraerne fik rygsmerter, og de vænnede sig til, at de altid kunne spise her. Det gav problemer, for de glemte, hvordan man jager.

Mens vi stod inde i indhegningen og kiggede på stenskulpturerne, slog lynet ned på en klippeside en kilometer fra os. Endnu inden tordenskraldet var runget væk, kom regnen.

Varanerne, der blev vækket af de silende dråber, rejste sig pludselig og gik ned til flodlejet. Der var intet læ og ingen træer at stille sig under, og regnen opløste den tørre jordbund til et søle. Vores tøj blev omgående gennemblødt og klistrede lunkent til huden. Vandet trængte ind under bukselinningen og ned ad maven.

- Mavebæltet bliver gennemblødt, sagde jeg. Jeg havde vores pas og flybilletter i mavebæltet.

- Lad os komme tilbage til lejren, sagde Siri.

Nogle af de andre i gruppen var begyndt at løbe tilbage ad stien, og vi besluttede at følge efter dem. Men det var tungt at gå i mudderet, og de andre var kommet for langt forud. Vi opgav at følge med og standsede op for at vente på rangerne og de andre. Der gik et minut, så endnu et. Vi holdt hele tiden øje med stien. Der kom ingen.

- Hvad så? Venter vi? spurgte Siri. Regnen faldt tæt ned over os, og dråberne smældede hårdt i de voksende pytter.

- Er det ikke bedst at komme i tørvejr med vores papirer? sagde jeg, - de andre må være i nærheden.

Det var svært at overdøve dråbernes plasken. Vandet steg og nåede næsten op til støvlekanten. Vi fortsatte gennem mudderet, og jeg kiggede regelmæssigt tilbage for at se, om bagtroppen dukkede op. Der kom stadig ingen.

- Jeg kan ikke lide det her! råbte Siri efter et stykke tid. Hendes støvler svuppede for hvert skridt, hun tog.

- Der er ikke så langt! råbte jeg tilbage.

- Men hvor er rangerne?

- De må være lige i hælene på os.

- Kan du se dem?

- Nej, men de kommer.

Støvlerne sank ned i mudderet, vi gled flere gange. Det blev tungere og tungere at gå, og Siri standsede op.

- Jeg har fået sidesting, sagde Siri.

Vi ventede i regnen. Jeg havde opgivet at passe på mavebæltet. Papirerne måtte være gennemblødte nu, og jeg kunne ikke gøre noget som helst for at beskytte dem. Mens vi stod og ventede på, at Siris sidesting skulle gå væk, kom der en lille pige gående ad stien foran os. Hendes lyse hår lå tæt ind til hendes hovedbund. Hun måtte være omkring fem-seks år gammel.

- Hej, sagde Siri.

- Hej, sagde pigen. Hun var skræmt.

- Hvor er dine forældre?

Pigen pegede ad stien, hun var kommet ad.

Hun var amerikaner. Hun fortalte, at hun var kommet væk fra sine forældre i forvirringen. Hun var løbet efter den forreste trop, men de havde gået for hurtigt, de havde ikke lagt mærke til hende, og hun var blevet efterladt alene. Siri tog pigens hånd.

- Så venter vi bare her på din mor og far, sagde Siri, - de må være sammen med rangerne.

Vi ventede på, at bagtroppen skulle vinde ind på os. Der gik et par minutter, inden de kom. Pigens mor kaldte lettet på sin datter, da hun fik øje på hende, men pludselig standsede hun og de andre op.

Ud fra intet kom fire komodovaraner gående ind over stien mellem os og de andre. Vraltende og glinsende af våde, brune skæl gik de hen mod de andre, ikke aggressive, men uden tøven. Bagtroppen vendte omgående om og løb tilbage. Moren til den amerikanske pige råbte til sin lille datter, at hun skulle blive hos os.

Vi var nu alene med den amerikanske pige.

- Din mor kommer tilbage lige om lidt, sagde Siri. Pigen nikkede og krammede Siris hånd.

Vi begyndte hurtigt at vade igennem de små vandløb, som regnen havde dannet. Vores støvler var fulde af mudder og regnvand.

Flere steder var vandløbene så brede og dybe, at pigen ikke kunne komme igennem dem, så jeg måtte bære hende over.

- Er du okay? spurgte jeg hende flere gange, og hun nikkede tavst. Hendes underlæbe dirrede.

- Hvad hedder du?

- Patricia, sagde pigen

- Du skal se, Patricia, det er overstået lige om lidt. Vi er snart tilbage i lejren, og så kommer din mor om lidt. Inden du får set dig om, er du sammen med din mor igen.

Hun kæmpede for at være modig og lade være med at græde, men hun kunne ikke holde tårerne tilbage. Vi fortsatte og kiggede os tilbage ind imellem, og jeg forbandede, at vi ikke var blevet hos rangerne i første omgang.

Turen ind til flodlejet havde taget en halv time, men det tog endnu længere tid at gå tilbage til lejren, fordi stien var glat og smattet. Den lille pige småklynkede hele tiden, mens hun småløb for at holde vores tempo.

Da vi omsider nåede lejren, satte vi os ind i spisehuset og ventede på, at pigens forældre og resten af gruppen dukkede op. Der gik mere end en halv time, før de kom, og de var alle sammen ophidsede og nervøse. Det viste sig, at gruppen havde været nødt til at vente bag indhegningen ved flodlejet, mens de fire varaner havde kredset omkring dem i et kvarter. De havde ikke turdet gå, før varanerne var forsvundet igen.

Moren til den lille pige styrtede hen til sin datter og omfavnede hende og kaldte hende en "great hero", fordi hun havde været så modig. Mascaraen, som var blevet tværet ud af regnen, løb ned over hendes kinder i lange streger.

Vi spiste en kedelig aftensmad bestående af nudler og spejlæg, inden vi gik tilbage til vores hytte. Vi måtte hænge alle vores papirer til tørre på en snor, vi bandt mellem sengene. Jeg havde frygtet, at regnen havde skyllet sværten af flybilletternes gennemslag, men da jeg åbnede de dryppende papirlapper, stod vores navne der stadig. Det pyntede på det triste træværelse med alle papirlapperne hængende på tørresnoren.

Solen stod allerede højt, da vi vågnede næste morgen. De andre turister havde taget den tidlige færgen mod Sumbawa, og vi var alene i hytten, da vi stod op. Jeg var i færd med at pakke min rygsæk, da jeg pludselig hørte Siri kalde ude fra altanen.

- Der ligger en ora ude foran hytten! råbte hun.

Jeg løb ud på gangen og hen til den lille altan. På den lille sti, der førte ned til spisehuset, lå der ganske rigtigt en ora. Det må have været en halvstor unge, for den var ikke mere end to meter lang.

Jeg gik ned fra hytten og ud på stien for at se nærmere på den. Langsomt nærmede jeg mig varanen, der lå fladt på maven og så sig omkring. Det var min intention at gå helt tæt på for at se på dette mærkværdige dyr, der mest af alt lignede noget fra en anden tid.

Da jeg kom tættere på oraen, fik noget mig til at stoppe op. Der var et eller andet galt. Det var ikke den lille varan. Jeg så på kløerne, der ikke var meget mere end syv centimeter lange. Den rørte sig ikke og virkede fuldstændig harmløs. Alligevel var der noget inde i mig, som kimedede advarende, en slags muskelspænding i nakken, et signal om, at jeg skulle se at komme væk i en allerhelvedes fart.

Jeg kendte godt denne fornemmelse. Fra jeg var helt lille, har jeg kunnet mærke denne alarm, hver gang, der var ved at ske noget ubehageligt: Kort før jeg faldt og brækkede min hånd, en gang da en hveps var ved at stikke mig, og i enkelte situationer, hvor jeg var tæt på at komme galt af sted i trafikken. Jeg fulgte instinktet, vendte om på stedet og løb ind i hytten.

- Hvorfor løb du? spurgte Siri. Hun havde siddet på altanen og fotograferet mig.

- Jeg ved det ikke. Jeg fik bare en fornemmelse af, at jeg skulle passe på. Det er ligemeget. Lad os gå.

- Hvad med oraen?

- Den gør ikke noget. Hvis vi går den anden vej rundt om hytten, kan vi gå i en bue uden om den.

Vi tog rygsækkene på og gik ud af hytten. Siri gik forrest, upåvirket af nogen som helst frygt, mens jeg selv ikke kunne slippe af med denne vibrerende fornemmelse af fare. Siri rundede nu hjørnet af hytten, gik et par skridt frem, hvorpå hun standsede brat op.

Mit hjerte holdt op med at slå. Dé, kun nogle meter foran os, kravlede en af de helt store varaner frem og blokerede vejen. Den standsede i sin bevægelse. De sorte reptiløjne stirrede på os et sekund. Så begyndte den at styre imod os.

- Tilbage!

Siri skubbede til mig, og vi var nær væltet over hinanden. Da vi kom ind i hytten, barrikaderede vi døren med en stol og skyndte os hen til et vindue for at se, hvad der blev af oraen. Den lå i græsset en meter fra vinduet.

- Hold kæft, hvor er den stor! hviskede Siri.

Den var større end oraerne, vi havde set dagen før. Umiddelbart vurderede jeg den til at være hen imod fire meter lang. Den var kraftigt bygget og havde brutale, lange kløer. Det var den, der havde givet mig fornemmelsen af fare lige før. Mens jeg havde stået ude ved den lille varan, havde den store siddet ganske få meter bag mig, nede under hytten. Den havde formodentlig kigget på mig, og ventet på, at jeg skulle komme tæt nok på.

- Hvordan pokker kommer vi ned til båden nu? spurgte Siri. Vi satte os og så ned på det store firben.

- Vi venter, svarede jeg.

Det var en god fornemmelse at sidde nogle meter over oraen og studere detaljerne ved dens hornede skæl, og hvis det ikke var, fordi vi skulle nå den pokkers færge, ville jeg ikke have haft spor imod at blive siddende til den gik af sig selv.

- Hey! lød en stemme.

Da vi så op, fik vi øje på en af arbejdsmændene, der var ved at opføre de nye hytter. Han stod små tyve meter fra hytten og holdt en klump blodigt oksekød frem for sig. Han trådte et enkelt skridt hen mod oraen, som spillede med tungen. Den havde lugtet blodet. Med et sæt rejste den sig på de stærke, korte ben, lod tungen glide ud i luften, og pludselig satte den af sted i retning af manden. Det var mærkeligt at se det næsten halvandet hundrede kilo tunge dyr bevæge sig så hurtigt.

Den vraltede ikke langsomt, som vi havde set de andre oraer gøre. Den kunne accelerere på samme måde som et lille firben på en solvarm sten. Mindre end ti meter væk stod den indonesiske arbejdsmand med kødlunsen og stirrede på den fremstormende ora. Som toreadoren, der venter på tyren.

I de næste sekunder stirrede vi på det sære optrin, og alt andet omkring manden og oraen forvandt. Det var, som om der opstod et vakuum af frosset tid, hvor det eneste, der eksisterede i verden, var manden, varanen og solen over Komodo. Et øjeblik så det ud, som om han blev usikker på, hvad han skulle gøre. Afstanden mellem de to blev mindre og mindre. Men han blev stående. Først da oraen var fem meter fra ham, kastede arbejdsmanden kødet fra sig og begyndte at løbe tilbage mod den halvfærdige hytte, hvor to andre arbejdsmænd ventede på ham.

Den modige indoneser styrtede hen til en tønde med vand og vaskede grundigt al blodet af hænderne. Hvis han lugtede bare det mindste af blod, kunne han være sikker på, at varanen ville forfølge ham.

Kødstykket, han havde smidt, var vel på størrelse med et menneskehoved, men det var forsvundet i det halvhøje græs. Oraen stoppede op og lod tungen smage på luften som en radar, der afsøger terrænet. Så styrede den direkte mod stedet, hvor kødet lå, og bed fat. Den havde ikke brug for at bide det i stykker; dens kæber udvidede sig, og i et glidende strøg sank kødet ned gennem den lange hals.

Arbejdsmændene morede sig over oraen. De tog det som en konkurrence i vovemod. Tilsyneladende havde de et forråd af halvråddent kød, sandsynligvis et lager de gemte for at kunne aflede varanernes angreb, mens de opførte hytterne.

En af de andre arbejdsmænd havde fundet en ny luns frem, og han holdt det i strakt arm foran sig, mens han forsigtigt nærmede sig oraen. Den stod på alle fire med tungen fremme. Skridt for skridt kom han nærmere og nærmere, men i samme øjeblik varanen løftede et ben for at gå, kastede han kødet fra sig og løb direkte hen mod vandtønden. De andre grinede og klappede ham på skulderen.

Nu var det den tredje arbejdsmands tur. Længe forstod vi ikke, hvad han var i færd med, men det var tydeligt, at han havde i sinde at overgå de to andre. Han fandt en lang bambuspind frem og bandt en kødluns fast for enden.

- Han har sgu tænkt sig at fodre den! sagde jeg.

Men arbejdsmanden gik ikke hen mod oraen. Han løb i en lang bue uden om den og hen mod vores hytte.

- Nej, sagde Siri vantro. - Han har tænkt sig at lade os fodre den!

Arbejdsmanden kom helt hen til vinduet, hvor vi sad. Han så sig hele tiden nervøst over skulderen for at holde øje med oraen. Han rakte bambuspinden op til mig og viste med fagter, at jeg skulle vippe stangen op og ned. Så løb han.

- Hvad fanden skal jeg gøre? sagde jeg.

- Du skal fodre den, sagde Siri og grinede.

Hun forsøgte at sætte en ny film i kameraet, men i sin iver kom hun til at tabe filmen på gulvet.

Jeg satte mig til rette i vindueskarmen og ventede på komodovaranen.

Kødstykket vippede ude for enden af bambuspinden. Blodet silede ned langs siderne og fluerne summede omkring den stinkende klump. Oraen stod omkring 30 meter fra os og vejrede. Den drejede hovedet i forskellige retninger.

Selv om jeg viftede med kødet, gik der et stykke tid, inden den fik færtten. Pludselig blev tungebevægelserne mere ivrige, og den kæmpemæssige drage vendte sig nu og begyndte at gå mod det sted, hvor vi sad, med langsomme, magtfulde bevægelser.

- Nu kommer den, hviskede Siri.

Jeg knyttede hånden hårdt om bambuspinden.

Det store, kolde rovdyr kom tættere og tættere på min madding. Lige foran kødstykket stoppede den op. Tungen kom flere gange frem for at smage blodet. Den tøvede et øjeblik, så på kødet, lugtede til blodet. Jeg holdt vejret, mens jeg kiggede skiftevis på kødet og varanens hoved.

Så huggede den. Det var ubegribeligt så stærke kæber, den havde. De to lag tænder klippede gennem sener og benstumper som sakse gennem rispapir. Kødet lå på tværs i varanens mund, så den huggede stødvist med nakken, indtil det kom til at ligge rigtigt, og med ét forsvandt det rå, indsølede kød ned i gabet.

Da den skulle til at bide et nyt stykke af kødet, hævede jeg pinden lidt op og ned, ganske som jeg ville gøre, hvis jeg havde leget med en killing og et garnnøgle. Dens øjne fulgte kødet op i luften. Så vandrede dens blik op ad bambuspinden, og den fik øje på mig og lagde hovedet på skrå. Det sorte, perleagtige øje naglede sig fast i mit ansigt, og jeg fik en klar, isnende fornemmelse af, at det var et intelligent dyr. Den vidste, at det var mig, der sad og styrede bambuspinden, og den syntes ikke, min leg var sjov. Den vedblev med at stirre på mig, og jeg fik en latterlig fornemmelse af, at dyret iagttog mig for at mærke sig alle mine træk; den ville huske mit ansigt, den sugede mig ind gennem øjet og ned i hukommelsen, som en landjordens Moby Dick.

Oraen gik nu et skridt tilbage og udstødte en dyb, advarende hvæsen uden at fjerne blikket fra mig. Selv om jeg sad i sikkerhed et par meter over jorden, blev jeg alligevel skræmt af den vilde, fuldstændig ikke-menneskelige aggressivitet, der lå i dyrets rasende hvæsen.

Jeg sænkede straks kødet ned til varanen, så den kunne spise resten. Da den åbnede munden, flød en tyk blodstrøm ud mellem tænderne og ned over hagen, hvor det satte sig i lange røde tråde.

Da alt kødet var spist, lagde den sig foran vinduet igen. Vi sad længe og så ned på oraen.

- Hvad gør vi nu med færgen? spurgte Siri. Jeg kiggede på uret.

- Vi er i hvert fald nødt til at gå meget snart.

Vi ventede et par minutter i håbet om, at oraen ville rejse sig og gå, men den blev liggende som en doven løve, der netop havde fortæret dagens bytte.

- Nu har vi fem minutter til at nå derved, sagde jeg.

- Tør vi? spurgte Siri.

- Ja, jeg tror ikke den gør noget nu.

Vi fik fat i rygsækkene og åbnede døren. Siri havde taget sin paraply frem, og jeg fandt en gammel fejekost, der stod i hytten, og gik forsigtigt ned ad trappetrinnene. Samtidig med at jeg spekulerede på, om varanen kunne finde på at angribe, havde jeg en forfængelig fornemmelse af, at vi måtte se ualmindelig komiske ud for arbejdsmændene, som vi gik der med en paraply og en ynkelig fejekost.

Jeg bukkede mig og så ind mellem hyttens stolper. Oraen lå stadig under vinduet. Den kiggede på os. Siri holdt krampagtigt hårdt om min arm, mens hun holdt paraplyen frem som et sværd.

- Er den der stadig? spurgte Siri.

- Ja, den rækker sig ikke.

Da vi gik langs hyttens væg, var der ikke mere end fire meter mellem oraen og os. Jeg holdt hårdt fast om kosten.

- Hvad gør den nu?

- Den gør ikke noget. Den har fået, hvad den skal have.

- Jamen, hvad nu hvis den løber efter os?

- Det gør den ikke.

- Hvis den løber, så bliver du hos mig, ikke?

- Jo, selvfølgelig.

- Jeg kan ikke løbe så hurtigt som dig.

- Den ligger helt stille nu.

- Hvis den går til angreb, går den efter mig...

- Hold nu op med det der pjat, sagde jeg.

Jeg kunne ikke lade være med at grine over Siri, som hun gik der og klamrede sig til mig, som om jeg kunne finde på at kaste hende i kløerne på oraen og rende min vej. Komodovaranen drejede hovedet efter os, men den rejste sig ikke. Den havde fortæret flere kilo af det rådne kød. Det var nok for nu.

Da vi kom over til arbejdsmændenes hytte, grinede de ad vores våben. Jeg satte kosten fra mig på jorden. Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg kunne have stillet op med den, hvis oraen virkelig havde angrebet.

Vi nåede ned til den lille båd, der sejlede os ud til færgen. Da vi kom om bord, stillede vi os op på agterdækket og så ind mod de grønne bjerge og de lave træer, der på afstand lignede plamager på en grøn dug. Langt neden under os piskede skruen vandet hvidt, og en gennemtrængende duft af saltvand og olie nåede op til os.

- Er du tilfreds nu? spurgte Siri.

Jeg lænede albuerne mod rækværket.

- Ja.

- Har du lyst til at tage tilbage hertil en dag?

- Næh, sagde jeg og trak på skulderen. - Jeg tror, jeg har fået opfyldt dén drøm.

- Jeg tror nu mere, jeg vil kalde det et mareridt, sagde Siri og smilede.

- Ja, jeg skal love for, at du blev bange, sagde jeg drillende.

- Ja, sagde Siri. Jeg vidste, hun hadede at indrømme det.

- Men det havde nu en grund...

- Ja...?

- Jeg fik menstruation i morges.

- Og det siger du først nu? Rangeren spurgte jo, om der var nogen, der havde menstruation, det gjorde han næppe for sjov.

- Jeg ville ikke sige noget til rangeren, dengang han spurgte, og så glemte jeg det. Jeg tænkte ikke på det, før du sad der og fodrede den. Men nu kan jeg ikke lade være med at tænke på, om det var derfor, at de to komodovaraner lå foran hytten i morges. Måske kunne de lugte blodet...?

- Ja, måske, sagde jeg. - Så skulle jeg måske have løbet min vej alligevel.

Siri gav mig et puf på skulderen.

Inde mellem træerne kunne vi skimte lejren, vi havde boet i.

Jeg støttede albuerne mod den solvarme ræling og lod blikket glide hen over Komodos små grønne bjerge og ned til den svajende kystlinie. Luften flimrede over de hvide strande. Inde bag nogle tætte buske syntes jeg at kunne se noget bevæge sig. En ora?

Jeg kiggede på buskene til det gjorde ondt i øjnene, og så kiggede jeg ned på vandet, der stille gled forbi færgens blanke side.

- Er du trist? spurgte Siri.

Jeg smilede til hende.

- Næh, sagde jeg.

Men det var ikke helt rigtigt. Jeg var faktisk en lille smule trist. Det kan gøre en lille smule ondt at få opfyldt en drøm. Som om at man har mistet noget, der aldrig vil komme igen.

- Måske lidt, sagde jeg.

Siri stillede sig tæt op ad mig.

- Jeg er også lidt trist, sagde hun.

- Er du, hvorfor det?

- Fordi alt det her snart er forbi.

Færgen udstødte en tuden for at advare de både, der var på vej til øen.

- Ja, sagde jeg.

I det samme sejlede færgen ud fra Komodobugten og ud på havet, hvor fiskerne havde sat hvide sejl på deres små både.

En sagte vind løb hen over dækket.